

Ivan SOKAČ

**molitva za
JUTRO**

SAMOSTALNO AUTORSKO IZDANJE

Beograd 2016.

IVAN SOKAČ
MOLITVA ZA JUTRO

IVAN SOKAČ

MOLITVA ZA JUTRO

SAMOSTALNO AUTORSKO IZDANJE
BEOGRAD, 2016.

Molitva za Lutro

JUTRO

Opet je jutro. Novi je dan i sve je čisto. Da ga ne uprljamo samo, da ostane baš takvo, isto...

Noć je odnela prethodni dan... I da vam kažem, i nije bio neki, ili, ili možda jeste?

Neke sam snove izgubio na trotoaru pa sam morao ponovo da ih odsanjam... Ali svejedno, opet je jutro i sve je čisto. Da ga ne uprljamo samo, da ostane baš takvo, isto...

Još ne znam da ti kažem da li se danas rodilo sunce ili će kišni oblak umiti tvoje i moje lice. I da li će latica divljeg cveta, čije ime ne znam, zalepršati na povetarcu i pomilovati tvoju kosu. E, baš onako kao da sam ja želeo da se tu i nastani.

Nisam siguran da li se danas rodila ljubav ili je zbog nje pala koja suza, mlada, bistra... Svejedno ko jutro je čista. Samo da je ne upraljamo, da ostane baš takva, ista...

I kad pogledaš nebo ti se seti da postoji neko ko te voli, pa makar on i nije kraj tebe, makar bio daleko ili visoko. Zato je ono plavo, iskreno i lepo...

Danas ćeš ponovo koračati pod njime pa se raduj danu što ti ga jutrom daruje. Ali ne daj mu da u večnost ode tmuran, da rastuži nebo i ne bude čisti. Nek ostane ovako vedar, ko jutro isti...

Neka se u tvome i mome zagrljaju ukrote divovi i neka se krila gvozdene ptice istope na ovom našem suncu, pa da se u goluba pretvori i da joj duša postane nežna...

Da ovo bude molitva, tvome ili mojem Bogu. Svejedno, ko jutro je čista. Samo da je ne upraljamo, da ostane baš takva, ista...

SAN O ČOVEKU

Nebo je te večeri bilo sasvim drugačije – započe mladić – Prelivalo je boje kako je najbolje znalo. Neke čudne boje za koje ranije nisam znao da postoje. Bože, kako sam bio svojim umom ograničen... Kretao sam se od zida do zida, koje sam ocrtavao, baš onako kako mi je bilo naloženo i kako sam bio podučavan. Ocrtavao sam geometrijski pravilne konture nečega u šta sam verovao da postoji a svaki put sam se nanovo znao iznenaditi kada sam video prazninu. Rekli su mi da to samo po sebi mora biti tako, da je ta praznina ispunjena nečim što ja nikako ne mogu videti ali svakako moram biti svestan da postoji i da sam time svakoga časa okružen. Nisam svaki put imao snage da se tome predam, snage koja bi me mogla pokrenuti ili mi dati smelosti da se tome oduprem. Recite mi zašto sam ovde i zašto sam okružen vama koji stojite tu nalik nečemu bespotrebnom i besmislenom? Recite mi, ali mi pravo recite, da vam mogu poverovati pa ćemo onda krenuti zajedno trošiti ovo vreme kao robovi njegov. Mi ćemo trošiti njega a ono će trošiti nas. Trošiće nas koliko god bude moglo a mi ćemo opet ostati neuki i slabi, skloni onome što nas u biti čini takvima, što nas ograničava i definiše.

Mladić sagnu glavu pa šapatom nastavi:

– Sagnuću glavu da za trenutak ne vidim sve ono što me okružuje. U tom grumenu zemlje ispod kojeg teče reka vidim kap krvi. Crveni se toliko jako kao da se maločas spustila na zemlju, a zasigurno jeste, samo zemlja to od mene krije. Poteklo je tu mnogo, mnogo više, nego ona nije mogla sve odjednom da primi. Vidim i pepeo što se sivi iz utrobe, mameći me kroz pukotinu sasušene

kore. Iz semena je nikla travka. Šta je sada ona? Kome ona pripada i čiji je duh satkan u toj tankoj zelenoj niti? Možda je meni stvorena, da je ja sada mogu gledati, možda je dugo putovala kako bi me ovde srela. Neću je dirati, neću je nikako dirati. Suviše je veliki strah u meni, strah od nepostojanja i tmine.

Zamišljam sve kroz velike krugove. Krugove izvan kojih se ne može nazirati postojanje ljudskog uma. Krugove koji čine bit i prostor kretanja duha zemlje. Verujem da će me kroz hiljadu godina sačekati ove misli koje puštam da njima lutaju. Sve se kreće njihovim putanjama, možda čak i sretnem nekog dragog čoveka kroz hiljadu i više godina što sad kao travka niče iz zemlje osećajući moje prisustvo. Svaki čovek ima i neki svoj krug koji samo njemu pripada. Njime pušta misli, osećaje i reči. Taj krug je prilično uzak, te mu se vrlo brzo sve vraća, svako zlo, svako dobro, svaka reč i delo.

Dižem nanovo glavu. Ispred sebe vidim čoveka što obema rukama grli zemlju i stravičnim vapajem pozdravlja noć. Čovek je skromno odeven. Na sebi nosi ogrtač od kostreti i povez od trnja, u rukama drži vatru pa njome poliva ohlađenu zemlju. Čudna je ovo neka noć što mi sna i mira ne dâ da mogu odmoriti dušu od ovog strašnog prolećnog neba. Donela je čoveka da pogledom lomi stene i otvara nebo što je već odavno u san trebalo utonuti. Bar je meni sve tako izgledalo...

„Znam, to je zasigurno On, ponovo je došao k nama“, pomislih!

BLESAN

Neretko zvona zazvone, a on se počne podsmehivati i ozarena lica gledati gde u daljini kočije paraju nebo odvođeći ortoke svoje, da ih više ne bude.

Pri zalasku sunca sve se nebo zarumeni a oblaci stanu mešati boje, od onih tamnih pa do najsvetlijih. Tada zna da zatvori oči, da zamisli kako nebom plovi, zaustavljajući kočije, vraćajući umiruće nazad.

Zanese se naprosto do beskraja pa mu oči počnu vlažiti kao da je zlo koje je izmaštao baš njega zadesilo, eh kakav zanesenjak, ... blesan.

Molitva za Jutro

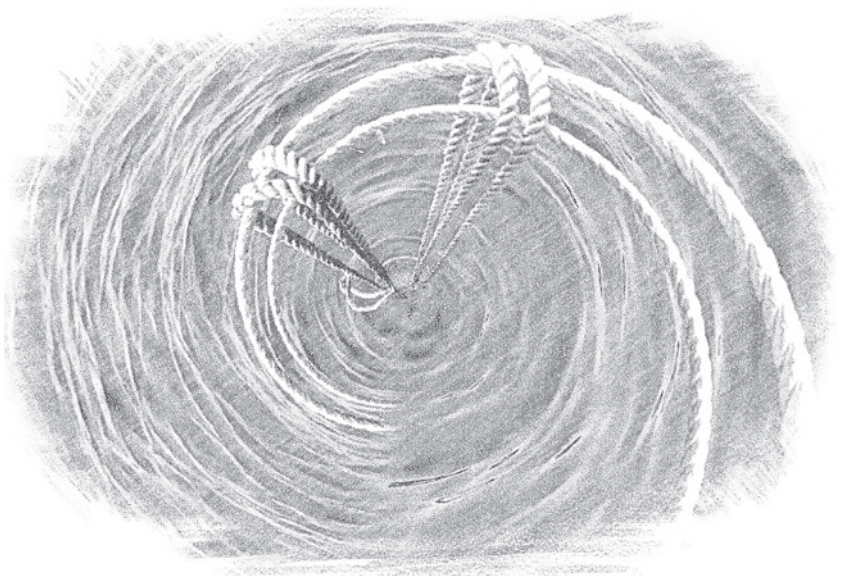
ZLO VREME

Kada loše vreme stvori loše dane a ovi opet zaseju zlu sudbinu na pogodnom tlu onda se rađa zlo za čoveka, onakvo kakvim ga upravo on vidi svojim očima.

Tu ni neki lepši dani a često ni neko novo vreme ne mogu jednostavno biti od pomoći. Koliko god da pokuša da utopi u zaborav sve ono loše što je rodilo, da ga utrne kao sveću, ne može to često učiniti koliko god da je snažno i prolazno.

Nekada zaborav ne može čoveku doći i kada ga silno želi.

Ni sveća kada se ugasi ne biva istinski ugašena, sve dok za sobom ostavlja trag.

TIŠINA

Čudno. Nemiri me obično ne uspavljaju, dok se na zvezdama izatkanom nebu nasumice naziru obrisi reke koja je prethodnog dana otplovila u nepovrat i više se zasigurno neće vraćati. Tek sad čujem one zvuke što se kradom iz neke davne prošlosti šunjaju plašeći me onda kada najmanje očekujem i kad se nečem takvom najmanje nadam. Molim se za ovaj tren tišine da se vapaj usliši i da uzmognem, ako je to zaista ikako moguće, dosegnuti sve do onih senki što ih maločas putnici spaziše... A tek onako, da ih osetim al' da me ne opaze.

Ja zapravo taj svoj strah poštujem daleko više od njih samih te se trudim da ga sačuvam za sebe. Jer one, mislim na te senke, ako ga primete zasigurno će se osnažiti pa će me snagom, kojoj se neću znati odupreti, privoleti da pređem k njima. E a ja baš tako štogod ne želim...

U ovom surovom gradu, na dnu slobode života koji mi je dat, robujem najstrašnijim silama tame koje mi na kratko izmame osmeh ili kakav silan užitek što najviše zna prevariti, pa me potpuno obuzme da pomislim da ne pripadam njemu. A pripadam! I te kako... Čovek uvek pripada onda kada oseća najveću slobodu. To je zapravo ta pripadnost što naizgled deluje zaštitnički i bezazleno a zapravo je paklena naprava koja uzima dušu i odvlači je kuda želi...

Neki bi rekli ljubav... A nešto takvo zapravo i jeste. Ako ništa drugo a ono baš ta sama pripadnost. Ali opet ako je pripadnost obmana da li je i ljubav onda zla?

...Ne, ne usuđujem se ipak da tumačim nešto u šta možda jedino verujem iako bi neki rekli da je to bolest i briga o samome

sebi... Nešto valjda kao: „čovjek verujući i osećajući tu ljubav zapravo brine o sebi samom, strahujući za svoja osećanja i ugađajući sebi...“ Ne smem ni pomisliti o takvom štogod!

A zašto se molim za ovaj tren tišine? Pokušao sam sebi da objasnim ali nisam znao kako... Na kraju sam počeo verovati da u tom nekom trenu tišine pripadam nekoj silnoj večnosti. Onda budem nekako jak, izdignut! A možda mi ta tišina samo beskrajno fali u ovoj sumanutoj vrevi a ja jednostavno osećam da joj ne pripadam koliko god bih to nekada želeo.

Ako joj ne pripadam onda bi to moglo značiti da nisam obmanut i da niko neće opsednuti moj um nečim naopakim i zlim. Ipak, ovde sam gde jesam i to je moja sudbina...

KUDA

Nije siromašan onaj ko nema već onaj ko mnogo želi, tako kažu. Ako nauči da su mu sitnice vredne bez sumnje mora biti srećan. A ako još ne bude zloban onda je on dvaput srećan.

To, ta zloba, ništa je do teške bolesti ovog novog doba što smo ga sami stvorili.

Zato nas ono tera da patimo...

Zato valjda i jurimo a ne znamo kuda...

U PRASKOZORJE

Čudna je i sama pomisao kako je to zapravo moguće da grad kojim hodam lagano nestaje. Okrenem se iza sebe a ono ništa. Pogledam zatim ispred a ono kao da i tu slika lagano nestaje. Onda, iznenađen, možda pomalo uplašen, odlučim da se za trenutak ne osvrćem i ne skrećem pogled već da samo posmatram ono što je još uvek vidljivo ne bi li ikako zaustavio to avetinjsko praskozorje.

Vile opet igraju... U magnovenju kriju se pod krošnjama igličastih borova pa sasvim neprimetno zalepršaju na talasima vetrova tako da ih niko ne primeti. Ako bih koraknuo dalje zasigurno bih se izgubio među senkama. A onda, lagano gubim nit i lutam dalje i dalje... Jednom ću otići do kraja, pomislim tako, ali ipak ne ovog puta...

Pričalo se, kako rekoh, da vile igraju na reci. Baš na Savi. Tako mi je to i deda davno, davno kazivao. A ja onako sasvim blentavo slušao kao da to može biti kakva istina a zapravo i sam sam je doživljavao kao lagariju. Kad ono, prava pravcata istina...

Doduše nije ih svako mogao videti, samo neki... Neki kojima je Bog valjda podario tu moć... Zvuči nestvarno ali kako mi je pričano vile su znale igrati na Savi baš pred samo svitanje. Magla se skoro sasvim spusti i prekrije površinu vode. Onda kreće lagano njihov ples. Raspletene, u nedogled duge kose, vetar rasipa na sve strane sasvim tiho i melodično zviždući nešto nepoznato i očaravajuće. Možeš ih videti samo ako te taj kome je ta magična moć data uhvati za ruku. Onog trenutka kada te pusti slike nestaju kao da nikada pre toga nisu ni postojale. Opasno je previše se zanositi jer im je pogled takav da te mogu sasvim primamiti i oteti

dušu. Onda je sve gotovo... Igra prestaje a ti nestaješ zajedno sa maglom, dok bljeskave prašnjaste tačkice ostaju da svetle na samoj površini vode gaseći se lagano sa svitanjem. Valjda padnu sa njihovih haljina kada ih zanete igrom njišu na sve strane. A mi naivni koliko samo puta pomislimo kako su to zapravo neki odsjaji sunca, šta li, pa eto tako svetlucaju na vodi poput prskalica na božićnoj jelci.

Ne znam samo da li je neko pokušao da dotakne ili uhvati tu bljeskavicu? Šta bi se onda samo desilo, đavo bi ga znao... Možda bi sama vila došla po nju i ispunila ti neku želju. Pa da! Kako će tako na bal, haljina onda ne bi bila prava pa ni ples ne bi bio isti. Možda bi se jadna i utopila i potonula sasvim duboko, odakle bi samo posmatrala svoje prijateljice, zauvek zatočena i sama.

Tako ako se ikada nađeš u prilici da te neko uhvati za ruku dok stojiš kraj Save budi sasvim oprezan, ne znaš kakve moći ima...

GNEV

Onaj valjda ko brže zaboravlja lakše i prašta ako uspe ikada da zaboravi...

Nije kriv zbog toga ako i štogod od zlog upamti. Jednostavno taj jak ubod reči ostavlja za sobom dubok i upečatljiv trag kojeg se svestan čovek teško može osloboditi. A ako i samo slučajno pokuša da ga otera u zaborav čini još gore jer biva sasvim suprotno: taj skriveni gnev mu onda još više ne da mira pa ga ne ostavlja ni u snu niti na javi...

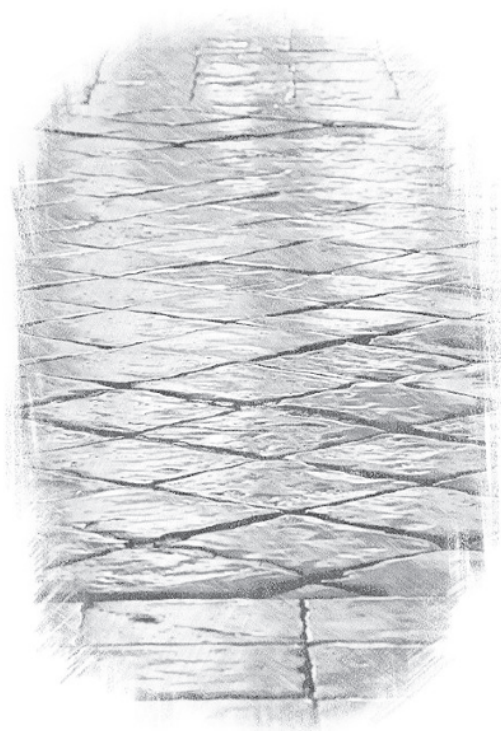
Kao i sve drugo što se prikriva i ugnjetava i on sam naprosto osnaži i potpuno pomahnita...

Molitva za Lutro

KRIVCI

Poput inja što prijanja na mahovinu kamenih zidova istope se i učaure svakakvi snovi. Vreme ih proguta pa pošalje neke nove i tako u nedogled. A mi, poput nemih posmatrača, stojimo uplašeni i zaprepašćeni iščekujući šta će se dalje sa nama dogoditi pa u tom dugom i suludom iščekivanju tražimo nekoga ko nas može zaštititi i sakriti pod svoje duge i neprobojne skute. Plašeci se tako valjda najviše samih sebe i neke potajne i skrivene krivice koju ne smemo nikako prihvatiti kao svoju izmišljamo i priklanjamo se svakakvim silama koje to vešto i pakosno koriste, igraju se ljudima kao klikerima. Kotrljaju ih i lupaju onako kako one žele, bacaju ih tamo gde im se prohte, razbijaju ih i skrnave. A oni, onako tupo nekim ovčijim pogledom, samo posmatraju šta im se dešava a zatim puštaju da ih vreme i dalje nosi onako kako valjda „mora“...

DVOJE

Bilo je i onda tiho baš kao i sada. I isto je ovako padala neka dosadna i sumorna kiša. Dvoje je tada stajalo, bez glasa, ničim ne remeteći noć i prljavu ulicu, koja je isto tako ćutala, jednim uhom slušajući šapat vetra a drugim bezobrazno prisluškivajući šta će ko od njih progovoriti. Tako je bar onda bilo...

UTVARE

Već su krenula lagano da tonu u sumrak poslednja dnevna svetla. Vazduh kao da biva svežiji noseći neki čudan miris truleži, probijajući se vetrom kroz granje obližnjih stabala. Daleko bilo da padne skoro noć, baš na ovome mestu. Koliko god ono delovalo zaštitnički uliva neki naročiti strah pa je teško biti toliko smeo i boraviti tada ovde. Noću se kažu može desiti da te neka čudna avet proguta i da te svi strahovi mogući snađu. Šta bi onda...? A na kraju takve jedne seanse noć polako prestaje da biva...

Ej, pa nije mi se jednom desilo da ne prespavam noć! Znam tačno šta pričam... Još kao mali pokrijem se preko glave da me utvare ne bi primetile pa mi čak i sada ponekad dođe tako neka jeza...

Još kažu da se čuju neki krici. Valjda su to krici nekih očajnika, grešnika ili napaćenih staraca... Njihovi krici bude sažaljenje dok pokajnički kleče i mole za oprost, baš onako kao pravi samarićani. A utvare nebom, kao mrtvim morem, dozivaju jata galebova što su duše nekih davnih vremena. „Vaše je nebo grešnici, ali ovo tamno noćno nebo... letećete zarobljeni poput ptica što ih vidite... ali tamo kuda vas ja budem slao...“, govorila bi utvara.

U takvom magnovenju možeš videti i one koje davno ne pamtiš, baš tu u očima tih čudnih bića. U njima razaznaješ tragove krvi od nesanice čega li, pa pogled od tebe skrivaju da im zastrašen ne utekneš.

Molitva za Jutro

BALKANSKA DUŠA

Ljudi pod našim turobnim balkanskim nebom, koji sa sobom vuku pun kofer tuge i bede, sa sobom vuku i jedan mali zamotuljak u koji je smešten gnev, pakost i zloba.

Lepotu imaju, nose je negde u duši... pa kad zamotuljak za trenutak spuste, iz duše kao da najednom izbije neka toplina i dobrota koja je do tada bila kao zakovana...

Osmeh im se razlije po licu i kao da im sunce prodre kroz očne kapke pa im se oči, do tada uplakane, zacakle poput bistre izvorske vode...

E onda se pak sete da su zamotuljak zaboravili tu negde kraj sebe, pa kako ga uzmu tako im lice nanovo postane mračno i turobno a sva ona lepota duše vrati se nazad odakle je i došla.

Uzmu onda taj svoj kofer pun tuge pa nastave da koračaju u nekom sasvim nepoznatom pravcu koji im obično neko drugi pokaže...

Molitva za Jutro

ŠIROM ZATVORENIH OČIJU

Kad zažmuri sva ta paučina stvara joj osećaj nepripadanja prostoru u kojem boravi. Na trenutak otvori oči i nanovo spozna da je tu negde prosto kao zatočena u vremenu. I opet pokuša da pobegne čim zatvori oči nadajući se da će je san vratiti negde daleko gde oseća da pripada ali vrlo brzo sve nestane, sve te slike prošlosti koje toliko uporno pokušava da okameni. A u grudima stane tinjati neka vatra, bol i gnev i kao da njeno telo prestaje da biva njeno pa se onda sabere i sve u krug.

Tišina joj je najviše prijala. Bila je njen saveznik... Tada je mogla slušati svoje misli i iz podsvesti pozivati nanovo one poznate glasove što ih je nekada vrlo, vrlo davno slušala i što su je svojom toplinom činili srećnom. Svega toga više nema... Nema u ovom svetu u kojem postoji, ali je toliko duboko urezano u njoj da joj je potreban samo jedan tren pa da sve to vrati nazad.

Eto, zato je volela tišinu.

Molitva za Jutro

DAN

Već je zora sasvim rasula svetlost a u prozorima se tek mogla nazirati, blago štipajući sanjive oči.

I ovaj kao i prethodni dan bio je prilično hladan a vetar je neumorno štipao obraze onih koji su poranili da čim pre zagaze u novi dan.

Da li je to onaj dan od juče ili sasvim neki novi to još uvek nije moguće znati. Možda je osvanuo baš neki vrlo stari, davno zaboravljeni dan.

Ako je tako, onda valja biti spreman za njega i suditi mu kako zaslužuje. Onako, kako je nama jednom davno sudio odlazeći u noć.

VEČNOST

Gde mi to idemo da mi je samo znati?

Ako bih rekao da idemo nizbrdo bilo bi to sasvim suprotno od onoga što želim, da idemo napred i verujemo da će sutrašnji dan biti više okupan suncem nego ovaj prethodni. Možda je to baš iz razloga što tako verujem, da kojim slučajem razmišljam drugačije bio bih mnogo lagodniji u svojim mislima i ponašanju pa bi skoro sigurno onda i taj dan bio isti ili gori od onog prethodnog.

Eto, to je tako kod mene: ne verujem suncu što sija jer slutim da oblaci mogu biti sasvim blizu ali ne verujem ni u te oblake da mogu večno skrivati sunce...

Molitva za Jutro

SENKE

... Mrak je već skoro sasvim presvukao nebo, donoseći sa sobom kapi kiše i neke senke što u mimohodu tumaraju. Putnici ih onako na prečac opaze snebivajući se da li da to što su ugledali podele sa nekim ili ne. Valjda ni sami ne budu sigurni u ono što su ugledali i da li su to zapravo i gledali ili ih je neki premor potpuno uzeo pod svoje pa im pred oči stavlja ono što bi on sam želeo da oni vide.

Ćutke pogledaju još koji put u istom pravcu pa videvši da od svega zapravo nema ništa žele da im se slike što pre izbrišu kako ne bi počeli da sumnjaju u vlastitu svest. A onda najednom se ponovo pojave senke, možda negde malo dalje, pa čoveka obuzme neka jeza i poželi da zatvori oči ne bi li ikako uspeo da se duhom posveti nekim sasvim drugim mislima...

Kada vidi da od toga nema ništa on onda nanovo otvori oči hrabreći sebe i pokušavajući da im se odupre i nadvlada ih.

Molitva za Lutro

TI

Možeš biti šta god želiš... Možeš biti bilo kog naroda, verovati u šta god ti volja... Ali, koliko god to možda začutkivao, ti si dete ovog vremena i zemlje na kojoj stojiš kako god da je ljudi u tom času nazivaju.

A i to u šta veruješ je opet samo tvoja stvar...

Mnogi koji su stajali tu gde ti sada stojiš verovali su u svakojake stvari, čuda i čudesa, bogove i božanstva... To u šta ti veruješ pripada samo tebi i ko zna u šta će ljudi verovati kroz par hiljada godina, ako uopšte i budu hodali ovim našim putevima...

Što to čovek brže shvati lakše će dušu svoju braniti od zla, rđe, gneva i sebe samog...

Pomoli se za jutro. Svaki put kada otvoriš oči...

Molitva za Lutro

IZA ZAVESE

Kada se predstava završi, zavese spuste, publika lagano pođe iz dvorane. A glumci, ostaju sami prepušteni sebi.

Uplaše se samoće, ali vapaje njihove nema ko da čuje...

Avetna tišina odzvanja im u mislima čineći da eho onoga što je prošlo bude sve tiši i da sasvim lagano nestane iz njihove svesti...

Upalila su se i svetla. Više nemaju kome da glume...

SMRT

Samo da sve ovo prođe pa će se ponovo na horizontu lađe zapaliti dotičući sunce. Paž što ga upravo odvede suzama će pokušati da spere ostatke ovdašnjih greha te će ukoliko ne uspe lice svoje zaroniti duboko u pesak i zauvek ga tu ostaviti.

A s one strane vode stene su robovi oluja i grudima svojim štite sunce na zalasku od prejakih morskih struja.

U daljini sasvim blizu njih kao da se čuje glas što usnuloga teši...

...A u kapeli njegovog srca parastos tada traje, na odru leži onaj što mu snagu misli daje i rečju ga svojom rani pa duh se za život kaje...

Molitva za Jutro

MRŽNJA

Nemuštim jezikom pričam o zlom dobu. Plaši me valjda, šta li...! Zato se tako često i ušepRTLjam pa ne nalazim način da nadvladam silinu toga što se rađa.

Molitva za Jutro

SREĆAN SAM

Plaše te senke. Senke nemirnih, izgubljenih duša. Misliš, povrediće te. Naneće ti kakvo zlo. Onda osmotriš znatiželjno oko sebe ne znajući u kom trenu pogled da zaustaviš.

A ja, znaš da sam srećan. Srećan jer vidim da vidiš dalje od mene. Srećan što se iza tvog pogleda, ispod dugih leptirastih trepavica, krije sneni pogled vlažnog staklastog srca.

Srećan sam što ti je gnev stegnut u kocki leda. Na suncu se otopi pa ga učini da nikad ne postane.

Radost me obuzme što ti svaki dan, kao čedo, smehom ili suzom okupa ljubav pre no što na počinak ode.

Srećan sam što si mi prvi put zauvek stegao dlan da na njemu odrasteš.

Srećan sam što te imam. Srećan što si bolji čovek od mene...

sinu Filipu

Molitva za Jutro

DEVOJKA OD SVILE

Da. Satkana je od svile. Od svile i sličnih finih materijala.

Njeno meko srce raširi svoje nežne ruke grleći vazduh svuda oko sebe, pa se onda najednom skupi i stidljivo učauri poput kakvog leptira.

A onda svojim krilima zaleprša prema suncu pa ako se i opeče nanovo se pritaji smejući se krišom u kakvoj potaji...

To njeno meko i predobro srce toliko radosno lupa da bi skoro izletelo. Samo da može...

Jeste. Satkana je od svile. Od svile i sličnih finih materijala...

ćerki Ivi

Molitva za Jutro

LJUBIM JE DOK SPAVA

Ljubim je dok spava... Na obrazima joj tragove topline ostavljam plašeći se da je ne istopim. Jer dok spava duša joj kroz sklopljene kapke tumara naokolo sasvim nežna, pahuljasta.

Znam, kad se probudi pritajiće se pa će mi nedostajati. Pritajiće se pa će iza hrabrog i oštrog pogleda patiti i tiho jecati svaki put kada je rane.

A lako je rane, pa kad joj sunce nenadano zrakom dodirne vlažne kestenjaste oči, kao pahulja se stane topiti.

Ne dam je nikom! Ljubim je dok spava...

ćerki Ani

Molitva za Lutro

ŠARENE PERLE

Plaše me ove šarene perle...

Mislim slomiće nas, pa kuda onda? Sve ih je više, pa kad te opkole i obuzmu nastane mrak. A ti onda tumaraš onako bespomoćan a um ti biva svezan.

Svakako nisi svestan toga pa ti biva svejedno...

E onda si njihov sasvim i povratka ti nema...

Molitva za Jutro

ODELO OD BRESTA

Odeven u brest lagano tumara prljavim gradskim pločnicima. Ostaci raznih suvih travki rasipaju se unaokolo dok ga prolazeći u mimohodu šamaraju pogledi tuđih života.

Radoznalo zvera ispunjen nekim vanrednim uzbuđenjem, ne sluteći da će se odelo od bresta vrlo brzo sasušiti i otpasti sa njega baš kao i one ostale razne travke.

A onda, onda će ga vetrovi išibati zatočenog u nekom životu koji nije njegov. Oni čudni pogledi i dalje će zuriti podsmehujući se zloj sudbini.

I dugo će sanjati svoje odelo od bresta, ali uzalud...

Molitva za Jutro

LETINA

Kada bih samo mogao jedan jedini tren da zađem u dubinu svoje podsvesti. Ili bar samo da provirim. Znam, upravo je onakva kakvu sam je stvarao.

Stremi životu, osećam to...

Zašto da ne! Bar bih video gde sam sve grešio i zašto me patnja često obuzima i onda kada su mi misli čiste... Molitva mi je uvek iskrena, gradim je u srcu i dugo već luta vremenom. Eh, kakvo li sam seme zasejao i kakva li me samo letina čeka!

Eh, da mi je bar jedan tren da zađem u dubinu svoje podsvesti...

Molitva za Jutro

ZVEZDE

Udaram gromovima usnulo granje jer me strašno plaše čiode na nebeskom platnu. Sve se nešto plašim pašće koja, probošće me, ako i ne a ono će mi naružiti i pocepati ovo odelo od sna što sam ga dugo krojio.

Ako neka padne kraj tebe nemoj je rukama dodirivati. Može te opeći i potom nestati brzo i neprimetno.

A ožiljak što ti na ruci ostane teraće te da ne podigneš glavu ka nebu, da zauvek ostaneš pognut.

Eto, kada dođeš dotle da skoro dotakneš zvezde a ti nemoj, ostani tako ćeš uspravno da koračaš stazom koju odabereš.

Molitva za Lutro

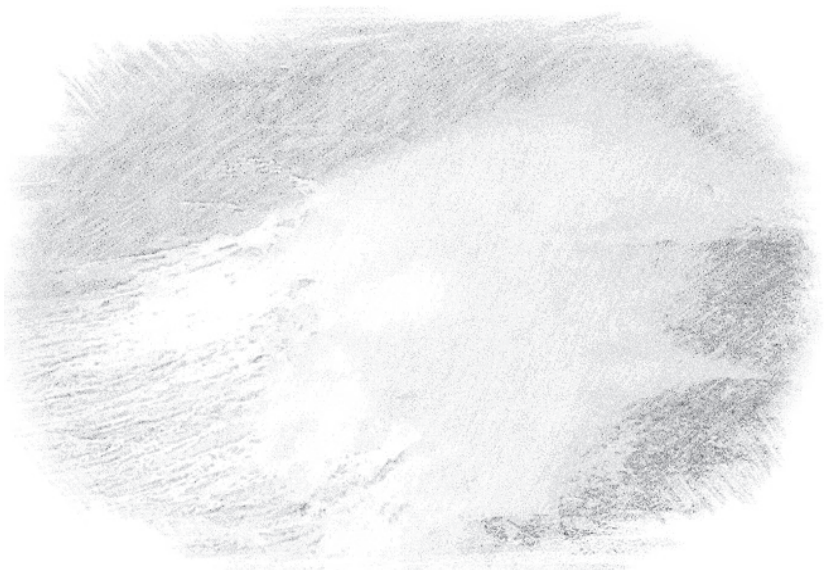
SREĆA

Tup udarac sreće nekada toliko zaboli da prosto poželim da je toga dana nisam srećo.

Onda kada mi lice ozari mogu se slobodno nadati da će me nenadano klepiti, možda bolno a možda tek da mi se javi.

Eto, vreme me nekako nauči da se sreće plašim, da joj se ne rugam...

Ne znam da li je ovaj dan pred kojim stojim poveo sa sobom. Ako i nije ne mari. Bar ne moram strahovati...

ZAUVEK

Izgleda da me ove noći nebo preklinje!!!
Ovde sad' ležim a kao da mi vetar koji ne postoji svom silinom šiba
lice...

Izgleda da me ove noći nebo preklinje!!!
Znam! Spustiću glavu na tvoja nedra i zaboraviću na studen...
Umoran sam od razmišljanja, sasvim su me slomila...!
Sklopiću oči da mi u mislima ostaneš samo ti.
Zauvek.

Molitva za Lutro

LAVIRINT

Boje noći prionule uz senku divljina mešaju zvezde u staklenom bubnju i prave pun krug neostvarenih želja.

Razapet sam u okrilju sna i želim pronaći sebe na pučini ovog okeana kojim hodim, samog u njegovoj dubini gde vlada večna tmina...

A krila ove ptice koja me sa ostrva prati postaju sve veća i sve mi se jasnije ukazuje moć ovog magičnog lavirinta.

Prijanjam uz bisernu vinjetu izrezanu u stenama sećanja i pokušavam razaznati sebe u ogledalu među brojnim likovima što mi se ukazuju...

Molitva za Jutro

BOJ

Horde prokletih koračaju kroz ovu noć i nanovo remete molitvu sanjivog deteta...

Čuje se topot i pršte varnice pod četom zlotvora. Ako se spusti magla i prekrije je, pokriće i nas.

Postaćemo zli od mržnje i nestati u vremenu.

PESNIK

Bosonogo dete trči ka suncu i ručicama grli jutro što mu
svežinom svojom pesmu ište...

Najednom zastaje mirisom borova opijeno.

Zagledano u latice zamisli se, stojeći usnu, dok ga tako vetar
milovaše.

Izgleda da se pesnik novi rađa...

Molitva za Jutro

KADA VETAR UMIRE

I vetar može dah ispustiti. Sigurno! Ne znate za to?!

Kada postane nemoćan pred vremenom, samo padne na kolena i tiho prošaputa neku molitvu.

Tada se poljska trava naježi a latice cveća obore pogled od bola...

Neki se tada gnev u njima probudi i počnu ispuštati strašne otrove, toliko jake da na kraju i same umiru.

Posle dođe noć i sve odnese u zaborav...

Molitva za Lutro

NEDELJNA ZIMSKA PODNEVA

Nedelja je. Ko zna koja u neprestanom iščekivanju...

Posmatram ovu prazninu i što duže posmatram sve se jasnije prisećam da je tu nekada bilo jezero.

Da, ona, ta praznina, sasvim je bila ispunjena...

Vile su ga znale pohoditi, obično podnevom kada svoj spektar sunce na vodi posmatra.

Ali one proklete magle nanovo vratiše horde bezumnika, oni zalediše jezero i odneše ga daleko odavde!

Da. Pamtim ta zimska podneva kao da su juče bila. Otac mi čudesne priče o jezeru kazivaše...

Od tada prezirem zimu, nedeljna podneva što mi samoćom sećanja vraćaju. Prezirem i te magle što očajnike donose, i to uvek podnevom kad tišina strahom obavije san usnule vode...

Molitva za Lutro

BOGOJAVLJENSKA NOĆ

Opet sam bio u istoj ulici. Stajao pred poznatom kućom i pogledom grebao vrata, koja je po svoj prilici već neko pre mene grebao, ako sasvim slučajno to i tada nisam bio ja.

Ponovo sam prekršio vlastitu reč da za Bogojavljenje neću nikuda. A ono, misao me ponese i dovede baš pred tu poznatu kuću...

I kažem sebi da se ne želim sećati bake, jer me takva seta obuzme da sebi u jednoj sasvim običnoj i bezazlenoj noći bez ikakve potrebe nanosim jak bol i patnju što me celog obgrli...

A kiša, ona je naravno krenula odmah da pada. Ona hladna, januarska kiša. Sve je nekako izgledalo pusto kao da u ovom gradu nema nikoga.

Usred mraka, iza jedva otvorenih vrata, stajala je ona. Nepomično gledajući u jednom pravcu puštala je da joj vetar dira sedu kosu i provlači se kroz široke rukave.

Monotono crnilo noći skrivalo je pogled od usijanih kandelabra u daljini, a kroz granje se provlačio šum, onaj stravični poznati šum što mu se ne zna je li tamošnji ili ovdašnji.

– Ti si? – rekla mi je šapatom puštajući osmeh da joj se sliva niz naboralo lice – Ostario si al' se nisi mnogo promenio...

Rekavši to najednom nestade u nekoj magli, ostavljajući za sobom sve one mirise detinjstva, raznih đakonija što ih je znala spremati a što za tili čas vrate sva sećanja kao na nekoj traci...

I tako prođe vreme...

Nepostojeće crne žaoke, skrivajući se od mog pogleda, štipe su me po rukama i telu. Otrže mi se i jedna suza i pre no što

skočih naglo iz kreveta, pade mi jedna na jastuk pa zaroni negde duboko da je ne uspem sustići.

Eh, ponovo nisam zatvorio prozor a san me prestigao. To što me štipaše beše hladnoća, ta najgora januarska...

A ostalo možda beše samo san a možda ko zna šta već...

ZATOČENICI

Zadnje beše urlik što lomeći zidove tražiše senu iz ogledala. A nad mrtvim morem ču se tada žagor, plač, šta li...

Taj urlik ništa drugo je no očajnik što mu sena čitavu večnost put zaklaljaše a na kraju, na kraju ga teško rani i sakri se u ogledalo. Očajnik kad pogleda u njega zastraši se videvši sebe, pa nanovo utihne...

Često tada sablje na gordost navode očajnika, sudbu mu predskazujući, pa kad se osmeli da se u urlik pretvori nanovo začuje glas iz ogledala kako ga doziva na spoznaju...

I tako dok zemlja ne opusti, dok se sunce u tamu ne pretvori, dok se stena u kamen ne isitni. Tada vetar strašnu prašinu podigne sve dok staklo iz ogledala ne izlomi i očajnika oslobodi.

A sene, baš kao i ove pred nama, nastave lutati tražeći neke nove očajnike. Krici se njihovi nanovo čuju kako danom što osvane tako i vremenom što pred nama korača...

Molitva za Lutro

ČOPOR

Gledam kako čopor tumara putevima sablasnim opustele zemlje. Sve je veći i sve krvoločniji. Kad izbriše sve onda će i sebe prožderati, mora tako biti...

Gledam vrata što se međ bedemima otvaraju da skrovište za čopor načine.

Eh, da mi je kakva moć da ga u stene zakujem, da se bedem ne otvori... Al ne mogu!

Kažu da se svetlosti plaši, pa makar sveću da zapalim i kakvu molitvu za jutro izmolim...

Molitva za Jutro

MAGLE

Spavam u sobi kraj bagrema. Opleten mirisnim vencem sanjam najlepše snove. Sanjam martovsko sunce kako mi se privija kroz umrljana okna, neke daleke svetove što ih nikada video nisam i sve ono što bih želeo da je tu.

Spavam tako dok se u polusnu čuje kako vatra sa ognjišta pucketa, ne toplotom koliko me toplineom svojom mameći da još dublje u san utonem.

A zašto bih se i budio? Zašto kad su magle napolju već odavno jutro okovale.

Stavim onda glavu pod ruku pa tiho prozborim „nek mi ove ruke bar san čuvaju kad su ionako slabe da magle razagnaju...“

Molitva za Jutro

NAKAZA

Na čudan način to nebo rasuđuje te čudom čudne stvari vezuje... Valjda prkosi čoveku uporno se trudeći da mu pokaže da je od iste niti sazdan te ga iste niti i vezuju... A jednom kada čovek napusti ovu predstavu, odigravši svoju rolu, na istome će mestu završiti, kakvim god sebe nazivao i kakva mu god uloga bila...

A on naivan... Surov i bestidan... Zalud ga prekoravati kad ne može shvatiti...

Uostalom zašto ga i osuđivati kada je takav po svoj prilici i morao biti stvoren. I taj krug, ako ikako i postoji, morao bi sačekati i tog nekog stvoritelja što se odvaži da ovakvu nakazu načini...

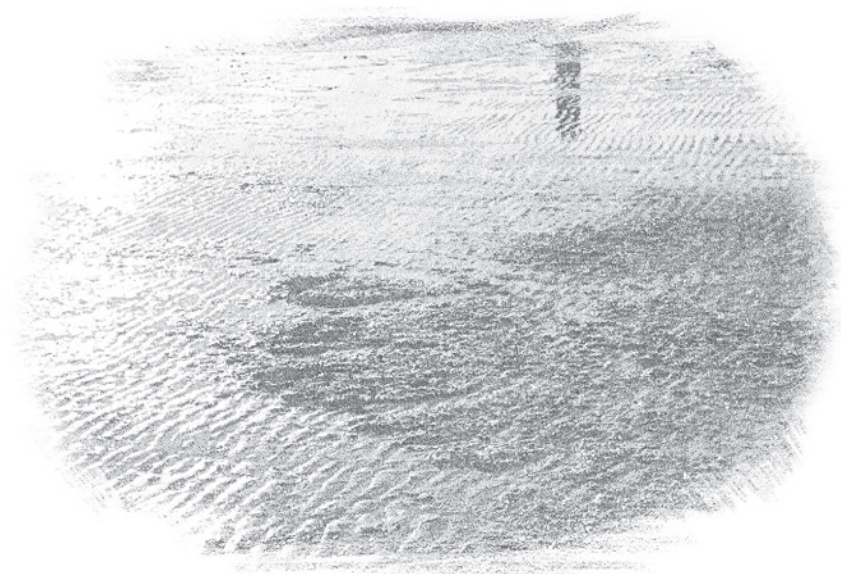
Molitva za Jutro

MARVA

Uče nas da nas ne nauče. Da nas u marvu pretvore...
Žele nam dati koliko god bezvrednog možemo poneti a uzeti nam
sve ono što ne možemo dati.

Uče nas da nas ne nauče. Da nas u marvu pretvore...
A mi, vredni smo đaci, na ponos svojih učitelja, na kletvu svojih
predaka i ljubav svojih dželata.

Uče nas da nas ne nauče.

U ĐERDEKU

Budi se ležeći u novom jutru, vezan vremenom što tvrdim ga je dlanom svojim dotaklo... Na telu mu još vidne rane što noć ih ostavi za sobom i dan iza njega.

U đerdeku bejaše s boginjom života te se nauči šta je i kakav postoji...

Nauči ga ona da u novom svetu on će biti život, te će na kolena pred njim i carinici i fariseji padati, samo ako on to tako zaželi, ako nauči život da ga poštuje i svoju crkvu u sebi pronađe...

...Sinoć se crnim plaštom noći tragovi beli usecaše te se kočije spustiše da ortoke svoje povedu.

– Zatočenik sam tvoga pogleda... – prošaputa on – ali ga ne želim više gledati... nikada...

Devojka zauvek nestade i nikada mu se više u snu ne pojavi...

MORNAR

Napokon se upališe svetla te se u daljini poče nazirati grad anđela. Sirene mu prošlost čuvahu da se gnevni što na valovima mreže pletu zauvek na stene nasukaju.

Mornar vapaje drugih ne čuje... Lađa će mu se zapaliti samo da dotakne to sunce. I taj paž što ga pre njega odvedoše suzama pokušava isprati ostatke ovdašnjih greha te će ukoliko ne uspe, lice svoje zaroniti duboko u pesak i zauvek ga tu ostaviti.

Svejedno... – zausti mornar – Gde život ikada bejaše tu se i večnost nastani...

Molitva za Jutro

NEPRAVDA

Horde besčasnika uistinu nisu znale poštedeti jalovu zemlju pa se plamen iskrao iz tla i opekao one koji su njime tek slučajno koračali.

Da, izgleda da se tako zaista i dogodilo... Plamen se tad ugasi a čemer ostade na ukletoj zemlji da onaj što ostade, ranjiv i spržen, korača.

A na mračnom svodu mogle bi se skoro videti žarulje tog prokletnika koji zauvek nestade... Ne, prosto mi je teško da poverujem u to, ali opet drugog objašnjenja nemam... Nepravda!

Upozorenje il' prekor kad nebo se oglasi nije izgleda dovoljan da otera smrt sa vrata samarićanina.

Molitva za Jutro

AKO PRONAĐE MIR

U manastiru je toga podneva vladala tišina. Prisutni su bojažljivo posmatrali oko sebe trudeći se da ne naruše spokoj. Na trenutke kao da su i pokušavali da se primaknu upravo toj tišini i pokucaju na ta neka vrata koja do tada nisu viđali a koja im zapravo stoje širom otvorena.

Ali kao da ih svaki put nanovo omete iskonski strah što je usađen negde duboko u podsvesti pa im ne dâ da se odvaže i zakorače, ostavljajući za sobom sve ono što su do samih vrata prineli...

Ikone su toga dana bile žive a kroz okna, visoko podignuta, provlačili su se zraci sunca. Baš sa desne strane odmah po ulasku u manastir visila je ogromna ikona Bogorodice.

Nju su zraci posebno obasjali pa se činilo da skoro sigurno posmatra ljude koji ulaze i jednog po jednog šapatom pozdravlja.

Kada čovek u jednom takvom spokoju dozna svu lepotu i snagu vlastitog uma ne biva čudno da sa takvim divljenjem o svemu tome i govori...

Zlobnici bi se podsmevali, govoreći da su sve to koještarije, ali oni skoro sasvim sigurno nisu pronašli mir u svome srcu! Nemaju zasigurno crkvu u svojoj duši koja je brani od svega lošeg što je u ljudskom svetu okružuje...

Kada izgradi tu vlastitu crkvu onda postane toliko snažan da mu ni zloba ni gnev, niti ti divlji vetrovi što unaokolo biju, jednostavno ne mogu ništa... Ne samo to, već i mnogo više: nauči da poštuje crkvu u dušama drugih jer je to sasvim istovetno onome što je i on sam izgradio...

Taj mir ne mora biti pronađen na ovome mestu... To je moguće bilo gde i na bilo koji drugi način. Dovoljno je da čovek bude odvažan i dovoljno svestan. Sve ostalo ide samo, sasvim mimo njegove volje...

Mir je hrana njegovog uma i spas njegovoj duši samo ako ga pronađe... Ako ga ikada pronađe!

SEME

Ovo nebo učini da na velikome svom prostranstvu različita se semena od istoga stabla rašire pa im vetrovi cvetove donesoše da se dodirnu pre no što svenu...

Tako sam i ja od različitog semena sazdan...

Duša mi ponekad silno za kakvim stablom vapi dok i napokon ne shvati da je najbolje za nju da ostane sama, slobodna.

Rastuže me tako kišne etide hladne oktobarske noći, grube reči nemuštih jezika, praznoverja i tame uma, pa kad uvidim da, uprkos svemu, rukama mogu obgrliti čitav svet, radost me neka obuzme i nanovo mi srce zatreperi.

...I kiše onda prestanu. Na umivenim pločnicima zakotrlja se po koja zaostala kap čekajući blago jutarnje sunce i prvi dah vetra da njime otplovi.

Ako se moja duša, kako neki veruju, ponovo nastani baš pod ovim nebom, neće znati od kojeg je semena bila. Možda će ga prezirati, možda nemuštim jezikom po njemu udarati, a možda ga, ako ih ikada sretne, prepozna kroz reči što za večnost ostanu...

Eto, čovek bez zemlje sa velikim delom svoga neba koji sam verovatno dobio kao zalag za muke koje me mogu snaći... Zato ne mrzim. Zato svaki cvet samo nežno pogledom dotaknem i ostavim ga da svoj zrak sačuva.

Molitva za Jutro

PONOVO JE DOŠAO

Čovek je koračao a ja sam kao omađijan išao za njim. Pozdravljao je ptice, a one su sletale na njegova ramena. Niko mi to ne bi poverovao kome god bih pričao. Da je neko bar bio sa mnom bilo bi mi mnogo lakše, podelili bismo neverovatan dan što ga je ovaj stranac počeo ispunjavati.

Krenuo sam malo brže ne bih li ga ikako sustigao i video mu lice. Toliko sam želeo da mu se približim uprkos strahu što me je na čudan način pokoravao. Dan je ovaj stvoren da se pamti. Toliko je različit od svakog prethodnog, kao da ne pripada ovom vremenu nego nekom davno prošlom.

Sadašnjost je mnogo drugačija, mnogo udaljenija od ove šume i potoka, od trave i cveća, nekako je kruta i tvrda, a mi se po njoj ravnamo kao da ona nas stvara a ne mi nju. Čovek je izgleda zalutao ovde, ali se ničega ne plaši šta god da se pred njime nazire. Grad je jako blizu, na svega nekoliko stotina metara od nas. I ovo polje kojim sada koračamo bilo je sasvim mrtvo, ubijeno. Kako je hodao, tako ga je počinjao oživljavati. Trava za njim nije ostala utabana kao što je ostajala za mnom. Kao da je lebdeo iznad samog tla, kao da njime nije hodao.

Osetio je da mu se približavam, ili je možda odavno znao da koračam za njim. Usporavao je... Još uvek sam osećao strah i napetost koji su me sve više obuzimali, čineći da mi kolena klecaju. Nije se okretao već je dizao glavu prema nebu i počinjao nešto govoriti. Ništa nisam razumeo, video sam samo kako munje paraju vedro nebo dodirujući mu visoko podignute dlanove.

Nije grmelo, niti se spremala kiša, grmeo je samo njegov glas, ali su mu ptice i dalje sletale na ramena. Kao da sve sanjam a

potpuno sam budan i svestan, potpuno normalno razmišljam i osećam. Čudno je samo što mi neka sila širom otvara oči i čini me radosnim kao nikada pre.

Stranac se okrete i pogleda me pravo u oči. Već sam ga ranije video, ne znam ni kada ni gde, ali se mogu zakleti da sam ga video i da je to bio baš on. Ponovo se vratio baš kao što je i rekao, ili su mi možda drugi govorili da će se jednom vratiti.

– Nemoj se plašiti! – progovorio je razgovetnim i umirujućim glasom – Nemoj da te strah nadvladava! Slobodno smiri svoje srce i pusti da te radost ispuni. Ja sam onaj koga poznaješ i koga si čekao i nadao mu se.

Iako sam bio van sebe strah je počinjao nestajati i radost me je počinjala ispunjavati baš onako kako mi je stranac rekao. Koliko god sam želeo da bilo šta progovorim, ostajao sam nem i nisam mogao da skupim baš nimalo snage da otvorim usta.

Oči su mu sijale. Izgledao je drugačije no što sam ga pre mogao videti. Ja zapravo i nisam siguran da sam ga ikada video! Možda je to bio neki san oslikan u podsvesti ili možda slika na nekom zidu pred kojim sam stajao. Izgledao je drugačije ali je to ipak bio on, kako god mi došao u sećanja. Nije imao ni bradu, niti dugu kosu, niti je bos koračao, ali su mu oči bile takve da se u njima moglo videti sunce što se kupava na površini planinskog jezera. Nikoga nisam sreo ko je imao oči nalik njegovim, i toliko blag pogled.

...Od tada je prošlo puno vremena i nisam ga ponovo sreo. Na stranicama dnevnih novina čitao sam kako je neki čovek stradao. Pod zadnjim redom teksta stajala je njegova slika.

- Ponovo smo ga ubili! – pomislih.

STRAH

Strah se ne rađa, on je davno rođen u nama.

Rađa se samo strepnja. Kao kletva, bol što se javi škripom starih drvenih vrata ili kofa kad najednom s dna bunara povuče talog zaboravljenih misli.

Strah se ne rađa, on je već rođen u nama.

Rađa se strepnja.

Molitva za Jutro

MIRISI

Uh, taj miris banatske supe što se probijao i ulazio mi u sobu bio je jedinstven. Kako god da je znalo biti hladno probijao se grejući zidove i uvlačeći se u svaki kutak moje sobe. Ponekad ne mogu pretpostaviti koliko mi mirisi znaju probuditi sećanja, bolje nego šta drugo.

Miris života jutarnjeg neba ili svetosti tamjana. Onaj miris mora što me seti na mladost ili pak neki drugi što probudi učmalu nit u dubini pa se na tren ne mogu tačno setiti kuda me to tačno vodi.

Uvek me odvedu tamo odakle potiču...

Molitva za Jutro

GRAD U SVITANJE

Svežinu beogradskog jutra na tren pokvari smrad autobusa koji bukom remeti tišinu lagano probuđenog dana. Eh, nešto uvek mora da pokvari ono drugo, kako inače. Nekoga takav zvuk budi i po navici mu biva najmiliji, skoro poput cvrkuta ptica.

Onda se kroz krošnje retkih stabala kao iglice probiju sitni i tanki beličasti zraci prvog sunca. Asfalt udahne novi život spremajući se da sačuva nevidljive tragove prolaznika, čisto da ih nekako ušuška u večnost, da se ne zaboravi da su njime hodali...

Ne treba nam puno – pomislim – svega se brzo zasitimo, samo nas jutro vrati u milost prema sebi, zato ga toliko i volim...

I tek što se nadišem svežine probuđenog grada ubrzo zazvone zvona sa crkvi, sve se nanovo uskovitla i uzavri...

Molitva za Lutro

FALI NAM

Fale nam hladniji vetrovi da nam se pod kožu zariju i da nam kosti kao staklo krte postanu. Da spoznamo svoje nemoći i bedu koju ovim vremenom, koje trošimo, širimo i rasađujemo.

Fali nam da vidimo, ne da gledamo. Da ne sudimo a da nam valja suditi.

Fali nam da ostavimo nemoćnog, da mu sunce ne zaklanjamo, da zlom oblake ne raspirujemo.

Fale nam pustoš i prašina, da stvaramo...

Fali nam život da počnemo da živimo...

Fali nam, puno nam fali...

Molitva za Lutro

STRAH OD VOZOVA

Eh taj strah od vozova u ranom detinjstvu... Često sam sanjao da ležim kraj pruge gledajući u voz što mi se približava, pa, naglo se budeći svaki put kada mi priđe sasvim blizu, skočim iz postelje i krenem glasno jaukati...

Razmišljao sam, šta bi bilo da se probudim tren kasnije? Da li bi me smrvio ili samo prešao iznad moje glave, da li bi se budio ili bih nastavio da spavam?

A uvek je bila noć. Uz brujanje šina čula bi se sirena lokomotive i iz daljine štipalo dolazeće svetlo. Stravičan zvuk urezan već duboko u podsvesti, al kao da ga i danas čujem kako me na javi zove i uznemirava.

Užasni košmari niotkuda kao da mi ukazivahu da sam možda već postojao pa za sobom dovukao bol što mi u snove dolazi.

Možda je i sva zemlja već od pepela, pa kad dotaknem grumen na čas pomislim nije li i to bio život. Možda čeka da se nanovo raseje...

TUĐA PROŠLOST

Greh je taocima tuđe prošlosti decu učiniti. Poput bisaga staviti im okove da ne uzmognu krenuti svojom stazom vlastitome suncu. Greh je krila saseći ptici što se rodi pa je podstrekivati da se na let usudi. Mračno je jezom sne dozivati i huk vetra uspa-vankom nazivati. Sebično je bol svoj s drugim deliti i jaram mu težak prislanjati...

Greh je taocima tuđe prošlosti decu učiniti...

Molitva za Lutro

POSLUŠNICI

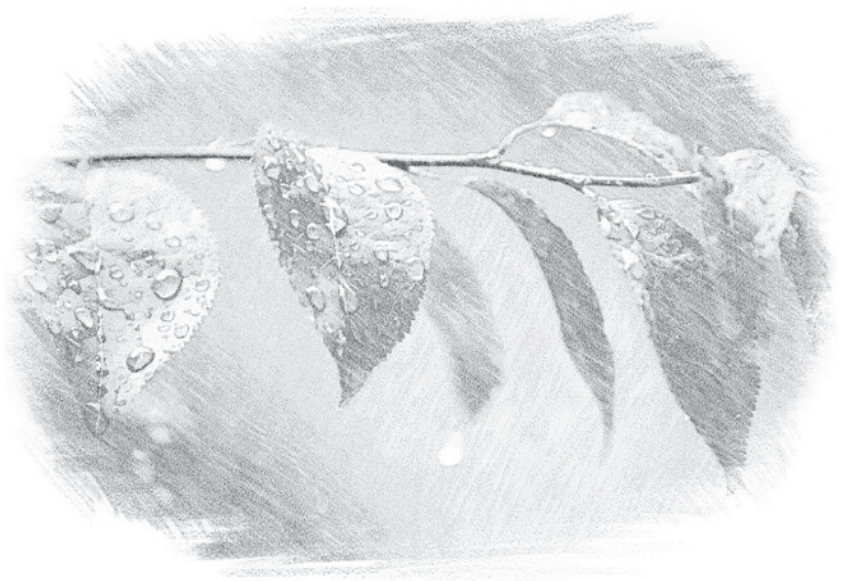
Po krvavom njegovom pogledu rekao bih da tu nisu čista posla. Ali opet, izgled me često prevari pa nekoga ko ne zaslužuje znam ovenčati kakvom zlom slutnjom. Kasnije, kad vidim da je čista duša, bude mi žao pa se kanim na koji god način pokazati mu vlastitu naklonost.

A sutra, sutra opet iznova nekoga nesvesno povredim gledajući mu oči i izraz lica, koji po svoj prilici ne umem da tumačim i zapravo mi ništa i ne sme značiti.

Vreme, ovo crno vreme, me valjda uči tome. Ono ne vidi van okvira, ne zanima se ni najmanje za bit i suštinu. Ono rađa neke nove ljude, poslušnike. Njima opet vidik biva sve kraći dok ne počnu gledati zatvorenih očiju.

To su deca ovog vremena koja za drugo ne znaju pa ih je uzalud kriviti...

Mi, mi smo zapravo krivci. Mi smo takvo vreme stvorili...

SUZA

Dodirnem joj oko i prstom sklonim suzu koja jedva da navire. Pitam se je li sreća ili tuga ili nešto drugo...?

Onda se bolje zagledam u prst i vidim kako ostaje vlažan dok kap ponire u dubinu kože, u isto vreme ostavljajući vlažan trag da me zavara.

Znam, nije to samo suza. To je deo duše koji se suzom iskrao pa želi da mi se u duši nastani i ovlada mojim srcem.

Kako god, sada je dockan. Ne mogu je sprečiti...

Molitva za Lutro

OBLACI

Ako i upamtim ples odsjaja kiše, onda poželim da svaki od ovih putujućih oblaka na tren zaustavim. Pitao bih da li su oni nosili kišu koju pamtim kada se, kako rekoh, na rumenim pločnicima od zalazećeg sunca, kupahu i igrahu ti odsjaji.

Što bih više gledao to su više poskakivali, na tren na same kapke sklopljenih očiju, na tren na raširene dlanove a često i, u mimohodu se provlačeći, kao da i jedni druge dodirivaše.

A onda večernje sunce sasvim zađe a za njim se i oblaci, tromo vukući kišu, izgubiše...

Sve mi se čini da su možda baš oni nosili tu kišu koju pamtim...

Molitva za Jutro

SUNCE ISPOD MOSTA

Jutros se sunce spustilo ispod mosta baš kada sam krenuo na posao. Tako me snažno ošamarilo da sam najednom zažmurio i na par trenutaka ostao u tami. Pitam se zašto li je to uradilo? Tako najednom, neočekivano...

Negde sam nešto pogrešio, razmišljam. A možda, možda je htelo samo da me pozdravi...

Nekad mi je baš to potrebno. Potrebno da me razbudi i osvesti. Nekada sam isuviše sanjiv pa mi treba neko otrežnjenje od sna. Nekada me neka volja ponese višlje nego što mogu leteti, pa zna biti opasno...

Nije se to tek tako slučajno dogodilo. Nije.

Zato jedva čekam sutra. Sutra ga neće biti, baš zato što ću mu se nadati...

Molitva za Lutro

KAD ZAĆUTE PRAVI

Kad začute pravi onda krivi govore. I šta biva: sve se iskrivi...
Samo oni povijenih vratova mogu gledati te iskrivljene slike.
Samo oni krivog sluha mogu slušati krive reči.
I dok se tako krive za tili čas se u nakaze pretvore...

Molitva za Lutro

SONATA

Da li je smrtni greh ako se učaurim u svom svetu puštajući samo da me tiha muzika nosi kroz krošnje breza i lipa. To je valjda zato što sve manje osećam naklonost vremena pa još samo muzici poverujem da istinu govori. I to onoj što je zvižduće vetar pomerajući najtanje strune okolnih rastinja koje opet protresu svoje zvečke i rasteraju ptice, solo pevače...

Onda uzmem notni papir pa zabeležim sonatu u tri stava. Prvi je po pravilu življi. Ponese me ushićenje pa izgubim svest na tren. Drugi opet bude blag, miran i razume ga samo onaj ko dopre toliko nisko da nebo dodirne. Treći je opet nalik prvom, čisto da se onaj kome sam sve ovo namenio ne obeshrabri.

Tako zanesen sačekam da padne noć. Kada ugledam mesec bez trena premišljanja tutnem mu onako ćutke papir i načinim dva koraka unazad...

A on zaprepašćeno pogleda, onda se naglo okrene u stranu ne prekidajući tajac. Najednom se začuje muzika. Ista ona melodija što je sviraše vetar zagrmi tamom toliko snažno da se sva zemlja zatrese.

Tada sklopim kapke i gledam kako dan krajičkom oka radozno promatra probuđeno nebo.

Molitva za Jutro

TRAGOVI

Ranog decembarskog jutra dok još najgori mrazevi ne ovladahu gradom krene kroz čist nanesen sneg koračati dete. Kako godine prolaziše tako i njegovi koraci behu veći i dublji.

I tako iz godine u godinu sve dok najjednom tragovi ne postaje jednaki. Tako jednaki da je mogao ući u svoje lanjske stope a da ih ni najmanje ne pokvari.

Tada mu se obrati zima:

– Dokle ti misliš tako koračati a da ti trag na pređašnji zaudara?

– A zašto? Zar ne mogu vlastite stope pratiti? – upita mladić.

– Možeš. Al kad dvaput u istu staneš ona tone a i ti sa njom. Živiš onoliko koliko te vlastiti tragovi ne uhode...

Molitva za Jutro

MESEC NA PADINI

Sunce se i dalje lagano probijalo kroz oblake mada se sumrak uporno navlačio donoseći senke i ne znam kako ali jednostavno čineći da kapi kiše postanu krupnije. Niz pukotine kamenog zida kraj kojeg je stajao slivale su se do njegovih nogu i tu se zaustavljale.

Gaseći cigaretu dugo je zadržao poslednji dah gledajući preko sjajnih i vlažnih crepova obližnje građevine. Na trenutak mu dođe tako da pomisli, što je neretko činio u sličnim okolnostima, kako bi samo izgledalo ovo mesto na kojem stoji kroz nepun sat, sutradan ili nakon više godina. Na primer večeras će se mesec popeti uz padinu i izbrazdati njene vrhove srebrom i uspomenama, te će oni bivati poput korita prevrnutih brodova. Baš te olupine one će pamtit i ono što se upravo sprema dogoditi.

Nekad mu je lakše da na ovaj način razmišlja. Lakše se zapravo tada suoči sa stvarnošću. Ona brže nekako prođe i posle je potrebno samo malo ili malo više vremena da zauvek iščezne. Eh, kako ti je to čudno...

STARAC

– Da li me se na kraju sećate, gospodine? – upitah.

Starac je pognute glave ćutao delujući nekako skrušeno i napaćeno. Čovek bi ga prosto za života sažaljevaao samo jednom da ga takvog ugleda. Nekada je samo to dovoljno i ništa nije potrebno drugo da se desi. Ništa nije potrebno da se kaže ili objašnjava. Reči, one su ionako lažne, suviše i dosadne. Lažne ne ponekad već skoro uvek. Glupo je i suviše uzimati ih za ozbiljno kad su one prazne onda kad se izgovaraju. Lepše zvuče kada se upute pogledom. Možda su čak i iskrenije kada se ne čuju a oseće se.

– Nemojte da vas ja uznemiravam – nastavih – samo sam malo iznenađen i uznemiren ovim našim susretom. Nekako poslednje što sam očekivao je da bih mogao nekada sresti vas. Pogotovo sresti na ovakvom mestu. U stvari možda ja i grešim! Možda je ovo jedino mesto na kojem bih mogao očekivati da ću vas ikada sresti.

Starac i dalje nije ništa progovaraao. Kapi su mu rosile čelo a on ih nije primećivao. Kao da nije bio prisutan na ovome mestu.

– Možda se mi danas i nismo sreli. Nekada nisam siguran šta sanjam a šta mi se stvarno zbiva. Evo i ova dosadna, isuviše hladna zima bez snega, možda je to samo ja tako osećam. Možda mene to u srcu peče nekakva hladnoća pa pomišljam da je svima tako a ono ko zna kako je drugima. Neki prizori kao da ne potiču iz mog vlastitog života. Nekako mi se ne uklapaju u njega. Kao da ih neko nasumice umetne. Eto i vi sada... Kako ste ušli u moj život, naizgled slučajno, tako ćete isto iz njega i izaći. A onda šta?

Ispadnem neznanac samome sebi, neka luda koja tumara unaokolo gledajući u tuđe živote a ni najmanje ne opažajući kako vlastiti pred njime izmiče... Valjda Bog tako želo, šta li...!

– Misliš da Bog ne greši? – napokon progovori starac – Ja često sumnjam u njegove odluke. Nisu mi uvek najjasnije. Ako grešim i ako sam grešan onda me je on takvog stvorio. Možda sam mogao biti drugačiji. Možda sam se mogao roditi drugačiji... Onakav sam kakvog me je on želeo. Svaka patnja čoveku donese sreću... Ja sam čekao kada će je meni doneti... Nije mi donela nikada pa sam se naučio da živim sa njom. Ona je sada deo mene a kada se na nešto navikneš gotovo da ga više i ne osećaš!

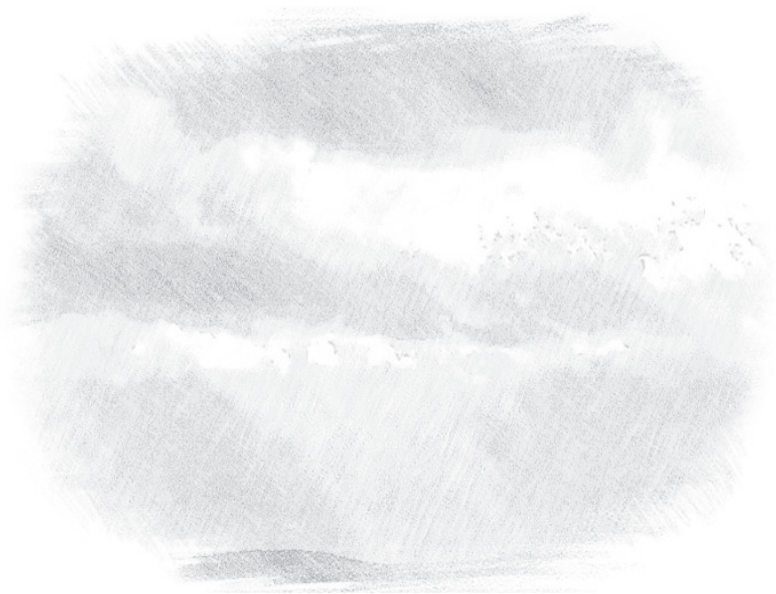
SREĆA OD MEDA

Ciganske čerge odlazeći niz drum ostavljaju za sobom čađ i iskre utihnule vatre, tako sigurno i duša nesrećnika pati. Nastane ad i zgarište a i bol duboko u grudima.

Pristaje. Ponekad pristaje da prihvati svoju nemoć, da je zaista doživi kao svoju. Da li postoji išta teže od toga?

Onaj ko je tome sasvim vičan on nikako nije iskren već znalački prikriva svu svoju teskobu. Drugi opet s teškom mukom priznaje sebi da je nemoćan i da mu je dalje teško ići sam.

Kada je čaša puna tuge onda je sreća poput meda prikovana za dno.

SVETLOST

Jasno mi je da su slabi ovi unaokolo. Otuda i tinja bes i taj nepodnošljivi gnev. Rađa se u očima, zato su im krvave. Jasno je šta ih zastrašuje pa strepe kao dete od tmine.

Jasno je čega se plaše. Plaši ih svetlost. Zato su im oči krvave.

KROŠNJE

Vrlo malo pa skoro da sasvim crni plašt skroji nebo a kiša već prestaje da rosi spremajući se za noć koju će po svemu sudeći samo vetar lagano talasati i uspavljivati je u svom naručju. On nju a ona sve ostale bunovne, umorne i one koji nemaju sna. One što ih je prokleo dan, one koji su se spotakli u jednom delu svoje priče pa kroz gustu krošnju traže put i uporno mašu rukama ne bi li ga ikako pronašli.

A krošnja ih često ošine tako snažno da im ostanu tragovi krvi na licu, da ih sete kako se ne sme ići bezglavo napred, kako je ipak dobro biti uman, oprezan... Onoliko uman koliko su sami predodređeni biti. Onoliko uporan koliko im bit to nalaže. Onoliko strpljiv koliko su svesni ili možda preplašeni... I tako u krug, u nedogled.

Polako shvataju da su onakvi kakvi su i da neznana sila želi da takvi budu pa ih je zato takve i stvorila... Da li da joj se onda kaju za grehe, pomisle...? Da li je smisljeno ništavnog sebe darivati smelošću i samosvesnošću...?

A i to vreme i ono nekako nosi svoje! Kroz što više krošnji ranjeni prođu to se manje žure, bivaju već iznureni...

Molitva za Lutro

MLADOST

Boje mladosti lagano se otapaju i to suludo vreme koje ne poznajemo, uzima jedan rekao bih prolazni deo našeg bića i ostavlja trag da nekome valjda nešto posvedoči.

U zanosu biće ne oseti svu lepotu toga doba pa luta kao kakvo izgubljeno pseto pločnicima vlažnim od rose koja skriva upravo izgled tih istih pločnika. I ona je mlada, jutarnja...

Isto tako i nju dan pregazi i slučajni šetači razvuku je svuda unaokolo bez ikakvog reda i pravila... Kako se bliži veče ona tako isčezne i više je nema.

Nema je ili nam tako samo izgleda... Negde mora da postoji ako je jednom bila tu. Možda se kao mladost negde pritajila da je ne vide a da je pominju ...

Molitva za Jutro

ČOVEK NA GRAFIKONU

Posmatrajući ga tako shvatam da zapravo ništa o njemu i ne znam.

Kada ga već sasvim dobro upoznam opet se iznenadim koliko mi je stran i u kakvoj sam samo zabludi.

Kao što više života proživljava u jednom svom postojanju isto tako više njegovih likova živi u svakom od tih života. Svaki od tih zasebnih likova očitava jednu crtu njegove biti.

I kako se krive na grafikonima života lagano savijaju tako se često međusobno udaljavaju od onih kojima su bile vrlo blizu i prelamaju ili paralelno teku sa nekim novim krivama koje su na svom samom početku bile prilično daleko.

Uskočio je u grafikon, slučajno valjda. Ili to možda neko dokon sedi i crta sve te krive i grafikone, onako potpuno bez ikakvog reda...

Molitva za Jutro

GDE REKA IZVIRE

Gde reka izvire? Tamo gde izvire tamo je bistrije. Tamo hladan vazduh razvedri lice, umije pogled. Usne se navlaže, oči progovore pa vidik pukne preko pola sveta i dalje.

Tamo gde reka izvire tamo se i život rađa pa se onda lakom ukrca na oluju što tuda s vremena na vreme prođe. Kad bih mogao vratiti bi se ponovo na ovo mesto, svoga nastanka, ali od toga nema ništa.

Gde reka izvire otuda i pesma potiče. I muzika i priča. Tamo se stihovi, rime i misli u venac od bršljana pletu. Tako besmrtni ostanu i kad rekom otplove i kad ih s druge strane nemani stanu juriti.

Reka gde izvire tamo sam je prvi put poljubio. Zato je ostala besmrtna u meni, da je dušom kazujem i srcu tajim. Da, kad se reka rodila s njom je i molitva moja potekla...

Molitva za Jutro

SREDIŠTE NEDOĐIJE

Svaki put se prevarim kad pomislim da sam u središtu nedođije. Duhovi davnina mi često vidik zatvore, pa se poput magle rašire podno okana. Od tolike starine i njihovih navika pomešaju mi se misli, pa ih naprosto teško poimam. Tragovi tih njihovih navika znaju dosegnuti toliko duboko da je ko zna koliko dovrtljivih mislilaca umešalo deo svoje maštovitosti.

A onda ipak kažem srećan sam što sam tu. Gledajući kroz prozor kada magle nestanu, ukazuju mi se u daljini neki svetovi što se lagano primiču. E onda još više zavolim svu svoju nedođiju.

Neka zauvek ostane takva. Neka nam nikada ne dođu...

KALDRMA

Znao sam da se među pukotinama džombaste kaldrme krije još jedan svet. Verovao sam u to jer sam osećao da me prati. Zapravo pratio je moje kretanje iz dana u dan, beležeći to na način kako je najbolje umeo. Skoro da sam siguran da me je posedovao. Posedovao najviše zbog toga što bi mi svaki put nedostajao kada sam daleko.

U ružinom grmlju kraj same kaldrme znala se kriti noć kada belina dnevnog svetla obasja svaku pukotinu. Bez izgleda da među tim pukotinama pronađe ono što je tražio, dan se lagano povlači a noć se, čuvana ružinim bodljama, nanovo prospe kaldrmom.

Iz pukotina tada izmile razni stvorovi što mi opsedaju misli pa kad završe šta su naumili vrate se zadovoljni na počinak.

Molitva za Lutro

KLATNA

Kako vidim klatna se jako teško i tromo pomeraju na starom bakinom satu. Ako bolje razmislim dobro je da se uopšte i pomeraju. Doduše davno je prestao biti pouzdan ali me svaki put seti na nju. Kako kraj njega prođem tako mi se na tren učini da je ona tu negde u blizini.

Pamtim je kao staricu i kao da je u mojim očima prosto uvek bila takva. Čoveku pred očima ostanu te slike što ih je zadnje video a one pređašnje sasvim izblede i ostanu da čame duboko u podsvesti, bar za neko vreme. Sigurno su tamo. Inače se ne bih povremeno setio, onako u nekoj izmaglici.

A ova klatna verovatno će uskoro stati i isto tako ih verovatno niko nikada neće nanovo pokrenuti. Ali njihovi otkucaji ostaće negde utisnuti u vremenu, svaki od njih pojedinačno. Kao i sećanje na omalenu staricu što je ovuda jednom hodala. Bar dok mene bude...

Molitva za Jutro

ONI DRUGI

Svetiljke na crnom plaštu neba sada su skoro jače od uličnih lampi. A i nadasve mnogo, mnogo lepše.

Kažu smeta im. Smeta im što je nebo izatkano. Smeta im za oči. Vole mrak...

Bune se oni bučni i svojeglavi, oni drugi ćute.

Kažu opet: smeta im svetlo, u mraku bolje vide. Tama je dobra, odmara oči.

Bune se nasilni, opaki. Oni drugi ćute.

A vole i buku. Kažu smeta im tišina. Zuji.

Bune se ti takvi naopaki. Oni drugi ćute.

Molitva za Jutro

VREME

Uželim se zimskih đakonija pa razbijam jesenju setu mislima i sanjarijama. A kako se okrenem sve to prođe. Onda čekam da me okupa toplina letnjeg jonskog sunca, pa na tren kad zatvorim oči sve opet prođe. I što više čekam i sanjarim to prolazi sve brže i brže.

Sve me češće ošamari poneko „Vi“ pa se okrenem ne bih li negde ugledao kakvu tipku za „pauzu“, ali nigde...

Znam, i ja sam nekada bio mlad, sad su oni. Tako treba, sada je njihovo vreme ...

Ja sam izgleda bio pomalo neobazriv pa sam zgazio senku što je večnost vuče za sobom. Ako sam. Tako i treba. To je moje vreme...

KOŠMAR

Zaboravio sam da zatvorim prozor pa mi se tragovi mesečine smelo uvlače u sobu. Neki jeziv zvuk cepa nebo pa se plašim da me nanovo ne nadvladaju demoni što se hrane sećanjima i snovima mojim i ostalih smrtnika.

Pokušao bih da pobegnem ali svakim novim korakom tlo mi se odaljava.

Ne ostaje mi drugo nego da se povinujem ili pomolim za kišu. Ona mi uvek pomogne, čuva mi snove...

Molitva za Jutro

LAŽNE HVALE

Sigurno smo preterali sa glupostima, zašto bi inače kiša toliko dobošarila.

Toliko snažna i opaka reč otkinula je parče neba, pa njegov plač zasipa suzama grešnu zemlju. Već se podkorila i davno nabrazdana oranica. Ostalo je samo da je pamtimo. Sada, kada se sve spere, neće ostati ni traga da je postojao greh pa će se i zemlja po dobrom pamtiti.

Baš kao i svaki samrtnik. Samo mu lažne hvale grehe raspiruju.

Molitva za Jutro

OĆUTANA REČ

Sedeše tako do kasno u noć. A noć beše neprolazna, duga i tiha. Ništa ne govoraše. Bolelo je. Možda zbog oćutanih reči.

Oćutane reči najviše bole. Onog ko ih ne izgovori a i onog kome su namenjene.

Da bar sanjaju, budnost bi im brže prošla a prećutane reči sigurno bi pronašle utehu.

Molitva za Lutro

SNEGOVI

Nekada biva lakše tešiti se time da će vreme vrlo brzo sakriti sve, nalik snegovima što prekriju banatske ravnice. Dođe mi neka tuga gledajući tako starca pa mu prstom pomilujem boru na obrazu ne bi li isplivale kakve tajne prošlosti.

A onda, kad zatvori oči, onda sve što se i pojavilo najednom nestane, izgubi se, čini se zauvek.

Da. Snegovi će prekriti banatske ravnice ali kad se otope ostaće izbrazdani ožiljci što ih prošlost za sobom ostavi.

Da mi je da mu pogled skamenim pa da se na tren okupa čistota zgužvana u tom prljavom snežnom ogrtaču.

Molitva za Futro

KAMEN

Reče mi da je staza kojom koračam puna kamenja na koje se spotičem. Prosto izgleda kao da ih neko namerno tu postavlja ne bi li me kušao. Ako zapnem nogom kaže da će kamen odleteti ali će silno zaoleti. Ako ga opet mogu ikako zaobići moram nastojati da tako i učinim! On će ostati proklet i zauvek tu tako stajati i sačekivati neke druge.

Ako je staza puna kamenja onda mi nema druge no da se o njih spotičem i teskobno koračam dalje.

Reče mi još da se ne smem vraćati unazad već ići dalje tim putem. Vreme će ionako staviti sve u zaborav a ja ću valjda biti snažniji. Ili ću se i ja možda u kamen pretvoriti...

ZLI SNOVI

Svaki dan veče prepričava. Pljuje po njemu ili ga ređe hvali. Sedim u staroj kući, sveže okrečenoj, dok tišinu remeti cvrkut vlažne cepanice tek ubačene u peć.

Tad onako sasvim nenadano i nehajno naviru razna sećanja i kao po pravilu uvek nekako bude neku tugu, pa kad mi padne na pamet da o tome pišem sasvim sigurno ostavljam utisak nekog melanholičnog i nimalo vedrog pripovedača.

Ne znam zašto ali mi veče uvek probudi takva neka osećanja pa se setim svih tih dragih likova koji su sa mnom podelili taj moj vlastiti delić večnosti. Dođe mi nekako da ih prizovem u san, na trenutak dodirnem i zagledam im se u lice i oči ne bih li ikako vratio tu izgubljenu suzu koja mi se davnih dana otrgla i pala na pod...

Snovi mi ipak dođu bez njih, ali kakvi!

Prati me neka zla kob a savest mi biva uzburkana ne znam zbog čega. Kada zaspim kao da i ne spavam, kao da lebdim negde u prostoru, razgovaram sa nekim a opet to ne činim. Tada više nisam ja a ti svi snovi kako dođe zora nestaju u tuđim svetovima.

Najednom više ne budem siguran da li to sve sanjam ili mi se dešava negde u nekom čudnom polusnu, nekom životu koji nije moj...

Uvek sam želeo da snove sklanjam s puteva gde psi izmete ostavljaju...

I tako, uvek mi se ista priča ponavlja iz sna u san. A onda, kada bude ispričana, poželeću da mi u san ne dolazi.

Valjda ću tada prestati da sanjam. Neće mi valjda to postati život.

Možda onda kada cvrkut cepanice utihne, kada vatra dogori...

Možda ipak bude drugačije.

REKA

Ćutala je zagledana u reku. Izgledalo je kao da je tako mogla beskrajno sedeti i ništa ne progovarati. Oči su joj iskrile poput stakla obasutog sedefastim sjajem, možda meseca ili ko zna čega, pa kad bi se taj sjaj makar za tren ugasio kao da bi se iskre gubile...

Samo on zna šta se u njoj zbivalo i zašto je bila toliko srećna.

Lagano se pridigla pružajući ruku mladiću koji je hitro ustao. Krenuli su obalom daleko.

Verovali su reci...

Molitva za Putro

PUT

Koferi uvek mirišu na put! Koliko god čamili negde zatrpani oni sačuvaju taj svoj miris koji je uvek isti...

Kroz mračne senke krošnji pred sam polazak uporno se probijaju oštri zraci sunca tražeći u mimohodu po koju mirisnu laticu. Vrlo teško bi je pronalazili al' nekako k'o od ogledala odbijali su se u daljini o površinu ostataka mutne kišnice a zatim stapali sa teškim i hladnim dahom tek probuđenog neba.

Taj miris kofera čoveka odvede na put i pre samog polaska. Pa pre no što krene, onako zagledan kroz prozor sobe, već je lagano otputovao. Onda se najednom trgne pa preturajući po stvarima stane ih nasumice gurati u kofer bez ikakvog reda.

Možda mu put nije ni trebao. Možda je bilo dovoljno da kofer izvuče iz ormara, stavi ga ispred sebe i zagledan u nebo otputuje...

Molitva za Jutro

PAMETNO LUD

Drzneš li se da me upitaš da li sam pametan shvatiću da misliš da sam lud. Verovatno ćeš i uspeti da me uvrediš i uveriš. Ali znaš dobro da od prevelike pameti čovek mora da poludi. Ne valja mu zato biti pametan. Ne valja biti ni ludo pametan.

Da li je onda bolje tako ili je bolje biti samo lud, i to da se lud i rodio? Ako je takav lud od Boga stvoren onda je to i bila njegova volja da ga kao zgužvanu vreću u prolazu ćušnu kad im o noge zapne. Nije on jadan kriv zbog toga. Nije ni svestan kako se neko sa njegovim bednim duhom poigrava klateći mu telo tamo amo.

Onda je možda najbolje biti pametno lud. Biti lud tek toliko da te se klone i da im sa podozrenjem plašljivo pogled za tobom nestaje.

Ali šta ako svi postanu pametno ljudi? Neće li se to pretvoriti u ispravno stanje duha pa će svi ostali, kako i dolikuje, biti odbačeni...

Molitva za Jutro

SVAKIDAŠNJICA

Razvodnjeni ukus svakidašnjice čini da se čovek bar na trenutak udalji od nje. Um nadvladaju neka osećanja koja čine da njegov odnos sa slikama koje dnevno viđa postane stran a čudni glasovi, sasvim udaljeni, teško dolaze do njega gubeći se u daljini. Nešto su nalik demonima ali to ipak nisu... Možda samo podsećaju na njih!

I to onda kada ga prizivaju da ne odluta predaleko, da ostane tu gde jeste. Jer što je udaljeniji to manje biva njihov...

Molitva za Lutro

NE GOVORITI

Nekada ispadnemo sasvim naivni i lakoverni. Koliko je samo toga što se mimo našeg znanja i volje dešava a tiče nas samih? Kad bismo samo pola od toga znali razočarali bismo se u ovaj svet...

Često je zato pametno ništa ne govoriti, jer čovek ispadne sasvim glupav osobito u očima onih koji nešto znaju. Mada, iskren da budem, obično su istinski glupavi oni kojima nije ni najmanje važno kakvi su zapravo!

Zato je često pametno ništa ne govoriti.

Ako i progovori čovek ne treba ići predaleko jer mu se može desiti da odluta u ozbiljno neznanje sasvim slučajno... Ako to i učini učiniće iz nemoći, kad mu na sudbu nahrle polusvesni, pakosni.

Najviše sebi tada naškodi...

Zato je često pametno ništa ne govoriti.

Molitva za Jutro

RAVNICA

Ravnica najbolje uspavljuje. Čovek i ne mora naročito da se trudi. Dovoljno je samo da zatvori oči i gotovo...

Nekada čak ni toliko. Onu tišinu o kojoj znam pričati i za koju se ponekad molim nije ni potrebno priželjkivati. Ona je tu da prosto nekada i dosadi čoveku.

Nekada se zna umoriti od razmišljanja pa poželi da nje više nema kako ne bi zastranio ili kako ga ne bi ubila neka seta il' šta već...

Al' tako je to. Svako žudi za nečim što nema i najčešće ne zna ni najmanje da proceni vrednost onoga što ima. A onda ako to ikada izgubi čezne i priželjkuje ga nazad.

Takva nam je valjda narav, takvi smo stvoreni, naopaki šta li...

Molitva za Lutro

PLAČEM TVOJE SUZE

Ovo su izgleda tvoje suze, što mi niz lice sumanuto teku. Jesu, tako samo ti znaš plakati. Niko drugi...

Dugo su mi već obrazi vlažni pa se pitam jesi li ikada prestajala plakati.

Ne usuđujem se otići...

Ako ipak odem i ovako mokar naiđem na vetar, neće me štedeti, išibaće me toliko da će mi rane ostati.

Zato moram ostati zauvek u tvome zagrljaju pa ako mi ikada i dođe da od tuge zaplačem samo ću jecati.

A plakaću te tvoje suze...

Molitva za Lutro

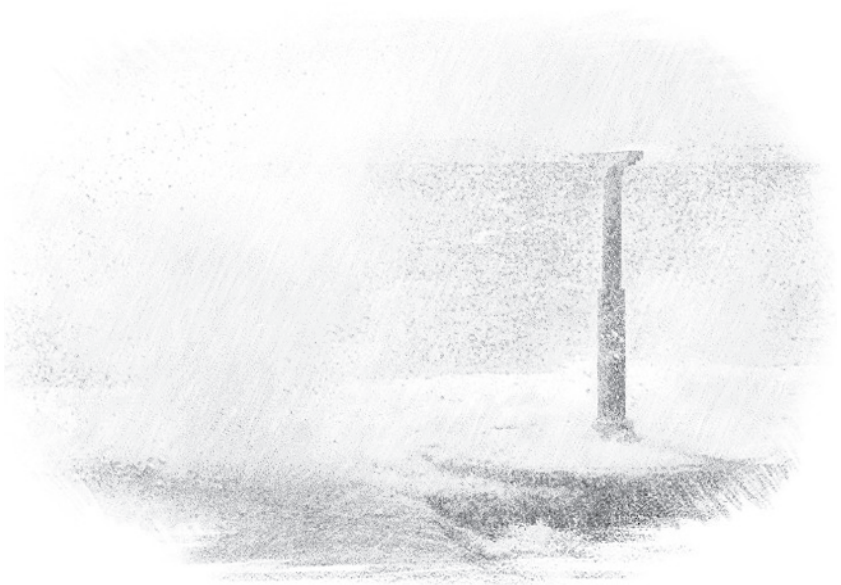
PROKLETA ZEMLJA

Opet gledam kako to grdno stado što mu se vapaja ne može čuti proždire i ovo malo napola požutelih travki sasušene zemlje.

Kada završi okrenuće se i otići, gazeći vlastite izmete.

Kada završi okrenuće se i otići, il još gore kosti će svoje ostaviti da zemlja zanavek trpi.

Prokleta li je...?

NEPOZNATI SVET

Vrlo malo je zaista potrebno kako bi se cela ova slika dovršila. Možda tek nadahnuće mladog pesnika...

Na samoj zaravni pred kapijom od sna uporno sleću ptice koje pri najmanjem pokretu ovdašnjih kojekakvih posetilaca zalepršaju krilima i sklone se pod divljim krošnjama na samo par koraka odatle.

U toj divljini kao da neprestano raste neki novi i potpuno nepoznati svet, svet igličastih borova i kojekakvih drugih džinova što kriju razna stvorenja i zloduhe pod sobom. Na njima se i oni zli vetrovi lome! Zatim se naglo ispravljaju pa još besniji spremaju za nove udare...

Eh, ne kažem zalud da bi samo jedan malo nadahnutiji pesnik mogao ukrotiti sve te sile oslikavši im zvukove pa bi se već sami, odustavši od strasti, osamili.

Molitva za Jutro

UTROBA

Svirepi talasi smeha i zlobe svih onih koji je negovaše ostali su zatočeni u vlastitom duhu, baš ovoga trena i pred pragom ove Božje kuće.

Sve što se ovoga trena dešava nedostupno je svim onim lakovernim i bezumnim stvorovima što samo fizički liče meni.

Od njih me deli utroba, utroba vlastite duše. Sve ovo spolja ne vidim...

Na šta se samo znam obazirati...!?

Tek toliko da mi sujeta ne ostane prazna. Tek toliko da je zasitim, nahranim bezumnim što mi bezdan traži.

Od njih me deli utroba, utroba vlastite duše. Sve ovo spolja ne vidim...

Molitva za Jutro

BARJACI

Na kaldrmi pred zlatnom portom jednom će ipak ostati hulje, iako im se tela u zlatno runo odenuše.

Neka je za utehu slabima da će kraj njih proći te prilazeći porti neće se ni osvrnuti. A duše tih takvih negde će u daljini vrištati obitavajući u svojoj podsvesti kakvu su samu stvorili.

...A sumorne kiše i dalje će kupati ovaj naš svet. Jednom će nas probuditi neki loš kišni dan a zatim će se roditi sasvim novi i sunčan te nas zavarati ili spremi za loše što donosi... Kada on prođe nastaće studen pa će slediti sve što postoji pa čak i suze onih koji pate...

Opet će novo jutro osvanuti, za njim još jedno, pa još jedno...

Najednom će se pojaviti i neki novi ljudi te će tako lutati ne znajući kamo krenuše...

Naići će na gostoprinstvo pa će se počastiti al' kako i sada biva skuti im neće biti dovoljno veliki da sve zlatnike među njih stave...

I opet raskoši velike a barjaci im religija njihovih nanovo nebo dotiču...

Molitva za Lutro

SABLJE

Sablje još u gardoj onoj noći sudbu ovu predskazaše.
Olovni konji varnice strašne sipahu a mrtvi očima slepim
gledahu talase vodenog neba.
Čuh još tada glas što iza brda govoraše da svet nastaje kada se
i boginja svetlosti iz vatre zažarenih kopita stvori.
A smrt kada vode počese nebom teći.
Mrtvi ih očima slepim gledahu...

Molitva za Jutro

SNU MOJ

Paziću da te životom ne ubijem.
Suncem reku da grliš, da joj obale ne dodiruješ.

LORELAJ

Blud još grđe svetom vlada pa se budale kriju pod maskom vremena.

Zalud im. Zemlja će im se već krvi napiti, dok crvi će im oči jesti što bedom plamteše.

Stena ona Lorelaj u zlatni se presto pretvori svaki put kad bezumnika k sebi dovede.

Eno, udari i dalje odzvanjaju.

Neka ih.

Molitva za Lutro

VETAR

Lutam već dugo prateći vetar...
Oko mene muk dokle mi vidik dopire.
A plaše me u daljini silne carske šume i presušene reke,
jablanovi što na san nagone...
Strah me da zaspim. Kuda bi me drumovi odveli?
Možda u odaje svoga neba da im tišinu ne remetim...
Zalud lutam već dugo prateći vetar. Oko mene samo muk
dokle mi vidik dopire.

Molitva za Lutro

POGLED

Divan san večnost tka u potaji. Znaš li to?

A ti skrivaš tajne noćima smeha, tamom što mi je strana. Um mi uvek srcu nešto šapuće i šapat bolom strašnim postane.

Znam, kuneš me što ti srcu ne dam mira, što ti senom korak pratim jutrom kada hodaš sneno. Gledam kako svežinom misli umivaš pa dan za tobom jeca.

U izmaglici opet nadiru sećanja što sumnje za sobom vuku i pitanja što odgovore nemaju.

Oprosti. Ništa to nije. To samo zavisnik čeka da ga pogledom nahraniš...

Onda možeš nanovo kroz dan koračati.

Molitva za Lutro

DANAS

Trudi se da očisti rđu iz vazduha što je turobni dan ostavi za sobom.

Iz nečistih usta još uvek se zlo rasejavaše iako je san već trebao ućutkati i one poslednje bezumnike.

Jednako se čuju zvuci harfe i fijuk vetra.

Molitva za Lutro

SADAŠNJOST

Ako ne doznam budućnost izgubiću i ovo malo sadašnjosti.

Poslednji je čas da je učinim boljom.

Molitva za Futro

NA KRAJU REDA

Na kraju reda je najbolje.

Zasmeje te kikut lakovernih usana. Poštediti te i udar groma kad mu dojadi pa ih kao mačem poseče. Onako bahate polije ih olujom oblak u prolazu. Ne slučajno...

Onda vidiš kako su neki ipak prošli mada im se put ne zna. Zamisliš se...

Ipak je bolje ovako, na kraju.

Jedino se moraš navići da ti leđa niko ne čuva. Moraš znati da si sam pa ako poklekneš nemaš se zašta prihvatiti. Onaj isped glavu ne okreće.

Moraš biti sam, biti svoj, negde daleko na kraju reda...

Molitva za Jutro

ČUDO

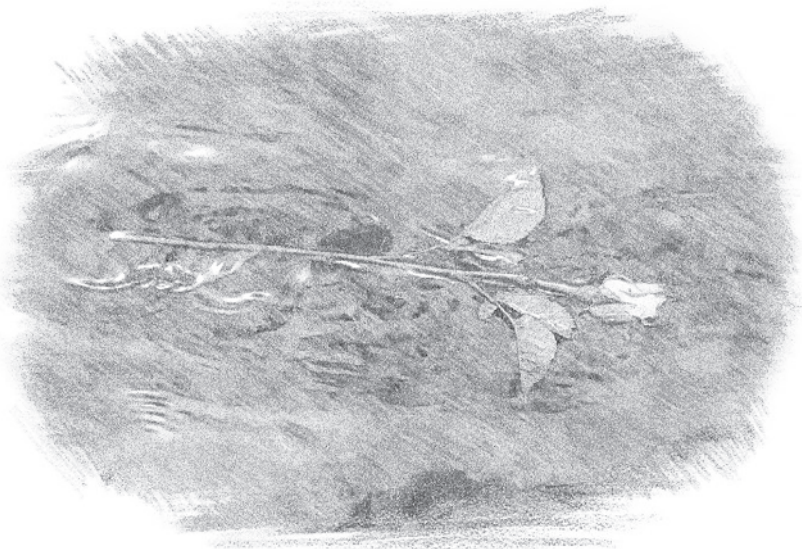
Ne preobrate se neverni kad se čudo desi, već se čudo desi kad se neverni preobrate.

Tada se međ skute prime bogohulnici pa im se rame potapše i na sva zvona oglasi. Često im gresi nestanu brže no što vreme proguta zrak, pa samo ožiljci ranjenima ostanu, dok hodaju skrušeno se povijajući. Još će se na kraju oni grešnima klanjati i moliti za oprost.

Čudo kad se desi uvek se dalje od gordog zanosa, negde u potaji, nova suza zakotrlja.

Bol razdire nevinog, toliko da mu se grudi otvore i sva krv isteče.

Niko ga neće primetiti. On je nevin...

MOJE MILO

Neću znati da me nema
kada me jednom ne bude bilo.
Al ću i tada dok spavaš
spustiti glavu na tvoje krilo
i šapnuti ono što već znaš:
„sve si mi na svetu, moje milo“.

Neću znati da me nije
kada se sunce za zastor skrije.
Kad dan u večnost ponese snove,
radost, sreću, po koji oblak.
Znaš ti dobro za nas je sve bilo,
u srcu to čuvaš, moje milo.

Neću sresti tu tvoju suzu
al znaću kad vetar glas mi donese.
Kad publika ode, kad budeš sama
da spustim dah na usne tvoje.
Nije to večnost već samo život.
Ne tuguj zato, milo moje.

supruzi Vesni

SADRŽAJ

JUTRO	...5
SAN O ČOVEKU	...7
BLESAN	...9
ZLO VREME	...11
TIŠINA	...13
KUDA	...15
U PRASKOZORJE	...17
GNEV	...19
KRIVCI	...21
DVOJE	...23
UTVARE	...25
BALKANSKA DUŠA	...27
ŠIROM ZATVORENIH OČIJU	...29
DAN	...31
VEČNOST	...33
SENKE	...35
TI	...37
IZA ZAVESE	...39
SMRT	...41
MRŽNJA	...43
SREĆAN SAM	...45
DEVOJKA OD SVILE	...47
LJUBIM JE DOK SPAVA	...49
ŠARENE PERLE	...51
ODELO OD BRESTA	...53
LETINA	...55
ZVEZDE	...57
SREĆA	...59
ZAUVEK	...61
LAVIRINT	...63
BOJ	...65
PESNIK	...67
KADA VETAR UMIRE	...69

NEDELJNA ZIMSKA PODNEVA	...71
BOGOJAVLJENSKA NOĆ	...73
ZATOČENICI	...75
ČOPOR	...77
MAGLE	...79
NAKAZA	...81
MARVA	...83
U ĐERDEKU	...85
MORNAR	...87
NEPRAVDA	...89
AKO PRONAĐE MIR	...91
SEME	...93
PONOVO JE DOŠAO	...95
STRAH	...97
MIRISI	...99
GRAD U SVITANJE	...101
FALI NAM	...103
STRAH OD VOZOVA	...105
TUĐA PROŠLOST	...107
POSLUŠNICI	...109
SUZA	...111
OBLACI	...113
SUNCE ISPOD MOSTA	...115
KAD ZAĆUTE PRAVI	...117
SONATA	...119
TRAGOVI	...121
MESEC NA PADINI	...123
STARAC	...125
SREĆA OD MEDA	...127
SVETLOST	...129
KROŠNJE	...131
MLADOST	...133
ČOVEK NA GRAFIKONU	...135
GDE REKA IZVIRE	...137
SREDIŠTE NEDOĐIJE	...139
KALDRMA	...141

KLATNA	...143
ONI DRUGI	...145
VREME	...147
KOŠMAR	...149
LAŽNE HVALE	...151
OČUTANA REČ	...153
SNEGOVI	...155
KAMEN	...157
ZLI SNOVI	...159
REKA	...161
PUT	...163
PAMETNO LUD	...165
SVAKIDAŠNJICA	...167
NE GOVORITI	...169
RAVNICA	...171
PLAČEM TVOJE SUZE	...173
PROKLETA ZEMLJA	...175
NEPOZNATI SVET	...177
UTROBA	...179
BARJACI	...181
SABLJE	...183
SNU MOJ	...185
LORELAJ	...187
VETAR	...189
POGLED	...191
DANAS	...193
SADAŠNJOST	...195
NA KRAJU REDA	...197
ČUDO	...199
MOJE MILO	...201

MOLITVA ZA JUTRO

autor:
Ivan Sokač

izdavač:
Samostalno autorsko izdanje
Beograd, 2016.

izdanje:
prvo

recenzent:
Vitimir Teofilović

lektor:
Zorica Lekić

originalne fotografije knjižnog bloka
pre tehničke obrade:
Vedran Šegvić

saradnik na obradi:
Nedeljko Kovačević

dizajn i organizacija:
Željko Jovanović

štampa:
autor, Beograd 2016.

tiraž:
500 primeraka

email:
ivan.sokac@gmail.com

**CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд**

**821.163.41-36
821.163.41-1**

СОКАЧ, Иван, 1975-

**Molitva za jutro / Ivan Sokač. - Izd. 1. - Beograd :
I. Sokač, 2016 (Beograd : I. Sokač). - 208 str. : vinjete
; 21 cm**

Tiraž 500.

ISBN 978-86-906889-2-0

COBISS.SR-ID

Izdanja:

Beli konji (pesme)

Kad se smrkne nad Balkanom (pripovetke)

Nedeljna zimska podneva (pesme)

Čovek Jakov (roman)

Molitva za jutro (priče)

O AUTORU:

Ivan Sokač (dipl. ek) rođen je u Beogradu 1975. godine. Član je Udruženja književnika Srbije i dobitnik regionalnih književnih priznanja za prozu i poeziju.

U mladosti takođe kompozitor i kantautor, da bi kasnije svoju pažnju u potpunosti preusmerio na pisanje i ekonomiju kao profesiju.

